

Sygn. akt VII U 1486/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i (...)

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 czerwca 2023 r.

w W.

sprawy E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rekompensatę

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 4 września 2020 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. M. prawo do rekompensaty.

Sygn. akt VII U 1486/20

UZASADNIENIE

E. M. w dniu 6 października 2020 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 września 2020 r., znak (...), wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej rekompensaty za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska odwołująca się wskazała, że od 13 stycznia 1993r. do 31 października 1999 r. pracowała w Wojskowej Akademii (...) w Wydziale Wydawniczym i zajmowała się składem książek i Biuletynu WAT w programie V. oraz wykonywała grafikę do publikacji w programie CorelDraw. Ubezpieczona podała, że wykonywała także retusz zdjęć w programie P. i podkreśliła, że przez cały czas pracowała przed monitorem ekranowym. Nazwy jej stanowisk to kolejno: programista-operator E. (1 rok), składacz fotokładu (3 lata), operator grafiki komputerowej (prawie 3 lata). Odwołująca się wskazała, że nazwy stanowisk zmieniały się, co miało związek z otrzymywanym przez nią wynagrodzeniem, natomiast charakter wykonywanej pracy nigdy się nie zmienił (odwołanie z dnia 6 października 2020 r. – k. 3-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy powołał się na treść art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych i § 1 ust. 2 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze, wskazując, że w postępowaniu przez organem rentowym E. M. nie udowodniła piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie przedłożonych dokumentów, po

odjęciu okresów nieskładkowych w wymiarze 2 miesiące i 26 dni, organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 11 miesięcy i 8 dni. Organ rentowy wskazał, że przedłożone świadectwo pracy z dnia 29 października 1999 r. za okres zatrudnienia w Wojskowej Akademii (...) od 13 stycznia 1993 r. do 31 października 1999 r. nie spełnia wymogów formalnych, tj. nie wskazuje rodzaju prac wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykazu, działu, pozycji i punktu załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podał, że ubezpieczona dołączyła do odwołania kserokopię korekty świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, wydanego w dniu 29 października 1999 r. Jednakże nawet przy uwzględnieniu wskazanego okresu ubezpieczona na dzień 31 grudnia 2008 r. posiadałaby staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 11 lat, 9 miesięcy i 11 dni (po odjęciu okresów nieskładkowych w wymiarze 5 miesięcy i 1 dnia) zamiast wymaganych piętnastu lat (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 listopada 2020 r. – k. 21-22 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. M., ur. (...), w okresie od 13 stycznia 1993 r. do 31 października 1999 r. zatrudniona była w Wojskowej Akademii (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku programisty, operatora emc, składacza fotoskładu, operatora grafiki komputerowej. Ubezpieczona przez cały okres zatrudnienia zajmowała się składem książek i Biuletynu WAT w programie (...), wykonywała grafikę do publikacji w programie CorelDraw, zajmowała się również retuszem zdjęć w programie (...), składem komputerowym, łamaniem komputerowym, grafiką komputerową, przygotowała druki ulotne i inne druki do publikacji.

Jej praca polegała na tym, że opracowała teksty, skrypty, książki, w ten sposób, że robiła skład, łamanie, formatowanie. W zakładzie pracy ubezpieczonej, chcąc podnieść wynagrodzenie pracownikom, ustalano nazwę stanowiska na podstawie siatki płac. Nazwa stanowiska nie zawsze odpowiadała rodzajowi wykonywanej pracy. Stanowisko odwołującej różnie nazywano, ale charakter pracy był taki sam przez cały okres zatrudnienia. Ubezpieczona wykonywała pracę stale, przez 8 godzin dziennie, w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracowała 8 godzin przed monitorem ekranowym, przy komputerach PC (umowa o pracę z dnia 13 stycznia 1993 r. – k. 11 a.o., świadectwo pracy z dnia 29 października 1999 r. – k. 39 a.o., zakres obowiązków z dnia 13 stycznia 1999 r. – k. 18 a.o., zakres obowiązków z dnia 2 stycznia 1995 r. – k. 24 a.o., wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 23 września 1996 r. – k. 27 a.o., zakres obowiązków z dnia 5 marca 1997 r. – k. 33 a.o., zeznania B. M. – k. 83-84 a.s., zeznania A. D. – k. 119 a.s., zeznania E. M. – k. 120-122 a.s.).

Pracodawca wydał E. M. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazał, że w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1995 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę składacza fotoskładu w wykazie A, dziale IX, poz. 2 pkt. 5 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 29 października 1999 r. – k. 40 a.o.).

W dniu 29 lipca 2020 r. pracodawca wydał ubezpieczonej korektę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w której wskazał, że w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę na stanowisku składach fotoskładu wg wykazu A, działu XI „w przemyśle poligraficznym”, poz. 2 Procesy składu z zastosowaniem elektronicznych monitorów ekranowych rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.) na stanowisku wymienionym w wykazie prac w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej – stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r.: Wykaz A, dział XI w przemyśle poligraficznym, poz. 2 procesy składu z zastosowaniem elektronicznych monitorów ekranowych, pkt 5 składacz fotoskładu (przy bezpośredniej obsłudze monitora ekranowego (korekta z dnia 29 lipca 2020 r. świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wydanego z dnia 29 października 1999 r. – k. 46 a.o.).

E. M. w dniu 3 lipca 2020 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek z dnia 3 lipca 2020 r. – k. 1 a.r.). Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał w dniu 17 lipca 2020 r. decyzję znak: (...)na podstawie której przyznał odwołującej zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 lipca 2020 r. (decyzja ZUS z dnia 17 lipca 2020 r. – k. 12 a.r.).

W dniu 30 lipca 2020 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego (wniosek z dnia 30 lipca 2020 r. – k. 18 a.r.). Organ rentowy w dniu 24 sierpnia 2020 r. wydał decyzję znak: (...) na podstawie której wznowił wypłatę emerytury w kwocie zaliczkowej od 1 lipca 2020 r. (decyzja ZUS z dnia 24 sierpnia 2020 r. – k. 25 a.r.).

Decyzją z dnia 4 września 2020 r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 lipca 2020 r. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła 2775,50 zł. Organ rentowy wskazał, że rekompensata nie przysługuje ubezpieczonej, ponieważ nie udowodniła ona co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zdaniem organu rentowego odwołująca się udowodniła 8 lat, 11 miesięcy i 8 dni okresów pracy w szczególnym charakterze (po odjęciu okresów nieskładkowych w ilości 2 miesięcy 26 dni). Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że w przypadku ponownego ubiegania się o rekompensatę należy dostarczyć świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez pracodawcę z podanymi okresami tej pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, rodzajem pracy, wykazem, działem, pozycją i punktem załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz z powołaniem na przepisy resortowe właściwego Ministra. Przedłożone świadectwo pracy z dnia 29 października 1999 r. podczas zatrudnienia w Wojskowej Akademii (...) nie spełnia ww. wymogów formalnych (decyzja ZUS z dnia 4 września 2020 r. – k. 35 a.r.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obejmującego dowody z dokumentów wchodzących w skład akt osobowych ubezpieczonej oraz akt rentowych. Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony postępowania, w związku z czym Sąd dał im wiarę w całości. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującej, zeznania świadków B. M., A. D. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu (...). Opinii tej należało dać wiarę, gdyż była zgodna ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i zeznaniami świadków oraz odwołującej się, które jako spójne i rzetelne również zostały ocenione jako wiarygodne. Świadkowie natomiast przedstawili wykonywane przez ubezpieczoną obowiązki i ich współpracę zgodnie ze swoją wiedzą, co znalazło potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w niniejszej sprawie. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków i ubezpieczonej w całości.

Ponadto w toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu (...) celem ustalenia, czy praca świadczona przez odwołującą w spornym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. Wobec zgłaszanych pod jej adresem zastrzeżeń przez odwołującą, Sąd Okręgowy dopuścił opinię innego biegłego tej samej specjalności, który przedstawił wnioski przeciwne od prezentowanych przez A. P.. Sąd zgodnie z regułą wyrażoną w art. 233 k.p.c. ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dowód tego rodzaju podlega oczywiście ocenie sądu, ale tylko pod względem fachowości osoby, która ją sporządziła, dokładności przeprowadzonych badań, rzetelności oraz logiczności, jak też sposobu motywowania i stopnia stanowczości wyrażonych w opinii biegłego wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r. III AUa 258/17). Sąd nie oparł się więc na opinii biegłego sądowego z zakresu (...), która została sporządzona w sprawie z uwagi na nierozważenie wszystkich kwestii merytorycznych dotyczących pracy odwołującej, co należało brać pod uwagę, przy ocenie rzetelności sporządzonej opinii. Wobec tego Sąd uznał za zasadne dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy innego niż A. P..

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego M. A. została oceniona jako rzetelna, gdyż została wyczerpująco i przekonująco uzasadniona. Opinia ta nie budziła w ocenie Sądu wątpliwości, biegły opierał się na szczegółowej i

obszernej dokumentacji. Strony nie zgłaszały zastrzeżeń do ww. opinii. W konsekwencji Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego M. A..

Sąd miał na uwadze, że strony nie wnosiły o uzupełnienie postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 września 2020 r. znak: (...) podlegało uwzględnieniu.

Regulacja dotycząca rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiegała się ubezpieczona, została wprowadzona do ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 504). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabędą prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III (...). Art. 23 stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W art. 21 ust. 1 ustawy wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, o której mowa w cytowanych przepisach, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro jednak, zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąc tym samym należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998r. Słuszność wskazanej interpretacji potwierdził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 grudnia 2015r. (III AUa 717/15, Lex nr 1964970).

Jeśli chodzi o wskazane wyżej przesłanki pozytywne nabycia prawa do rekompensaty, to analiza cytowanych przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948r., które przed 1 stycznia 2009r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnie jak przy

ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, tak przy ustalaniu prawa do rekompensaty będą uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odnosząc się do wskazanej okoliczności należy podnieść, że w sprawie o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy szczególnych warunkach – analogicznie w sprawie o prawo do rekompensaty - należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania czynności (obowiązków) pracowniczych i to one podlegają każdorazowo ocenie, a nie rodzaj stanowiska, jaki w dokumentach podał pracodawca. Ponadto, choć wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00), to dokumenty te podlegają każdorazowo weryfikacji. Wynika to z tego, że są to dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowią dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). To zatem oznacza, że nawet jeśli pracodawca ww. dokument pracownikowi wystawił, to i tak podlega on kontroli ZUS i Sądu i nie oznacza automatycznie, że praca w danym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych. Z drugiej zaś strony, brak takiego dokumentu bądź jego wadliwość nie przesądza o tym, że praca nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Kwestia ta każdorazowo podlega badaniu przy uwzględnieniu tego, jakie czynności i rodzaj prac faktycznie wykonywał wnioskodawca i co ważne, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a nie tylko świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

W rozpatrywanej sprawie, zdaniem Sądu, ubezpieczona E. M. legitymuje się wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie uwzględnił okresu pracy ubezpieczonej w warunkach szczególnych zatrudnienia E. M. od 13 stycznia 1993 r. do 31 października 1999 r. wskazując, że przedłożone świadectwo pracy z dnia 29 października 1999 r. za okres zatrudnienia w (...) Akademii (...) nie spełnia wymogów formalnych, tj. nie wskazuje rodzaju pracy wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykazu, działu, pozycji i punktu załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ rentowy dodał, że nawet przy uwzględnieniu dołączonej do odwołania korekty świadectwa pracy wykonywania prac w szczególnych warunkach wydanego w dniu 29 października 1999 r., na dzień 31 grudnia 2008 r. ubezpieczona posiadałaby staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 11 lat, 9 miesięcy i 11 dni.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe m.in. z przesłuchania odwołującej i zeznań świadków oraz dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

W niniejszej sprawie z przeprowadzonych przez Sąd dowodów jednoznacznie wynika, że E. M. w okresie od 13 stycznia 1993 r. do 31 października 1999 r. świadczyła pracę wymagającą precyzyjnego widzenia (polegającą m.in. na obróbce graficznej publikacji, retuszowaniu zdjęć, graficznym składaniem książek i biuletynów) w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym praca ta była wykonywana przy obciążeniu narządu wzroku z uwagi na wykorzystywanie do tego celu monitora kineskopowego (...). Wskazać należy, że pomimo tego, że podczas zatrudnienia ubezpieczonej w Wojskowej Akademii (...) w spornym okresie nazwy stanowisk ulegały zmianom (programista-operator E., składacz fotoskładu, operator grafiki komputerowej), to charakter pracy pozostawał niezmienny. Ubezpieczona wykonywała tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, dlatego może ona zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca poz. 5, działu XIV, Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

– „prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia – w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych”. Zostało to potwierdzone w opinii biegłego z zakresu bhp. Wymieniony wyżej okres zatrudnienia podlegał zatem uwzględnieniu do stażu pracy odwołującej w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu powyższy okres, który należało zaliczyć jako okres pracy w warunkach szczególnych łącznie z okresami uwzględnionymi przez organ rentowy, przekraczały 15 lat, a więc są wystarczające, by przyjąć, że E. M. spełniła przesłankę, od której ustawa o emeryturach pomostowych uzależnia przyznanie prawa do rekompensaty, a więc posiada 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych. Poza tą przesłanką, w przypadku ubezpieczonej spełnione są także inne warunki, o których była mowa, tj. E. M. nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, a emerytura, którą uzyskała w 2020 r. nie jest emeryturą wcześniejszą, lecz przyznaną w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. To z kolei oznacza, że nie wystąpiła przesłanka negatywna, o której wcześniej była mowa, zatem zachodzą podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie E. M. dokonując zmiany zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.